

BUDAPESTA
 9 Septemb. st. v
Duminica 21 Septemb. st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.
 Redacțiunea: *Strad'a*
arborelui verde nr. 12.

Nr. 69.

ANUL XV.
1879.

Pretul pe unu anu 10 fl.
 Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
 anu 2 fl. 70 cr.
 Pentru Romani'a 2 galbeni.

Barbu Strimbu în Evropa.

— Romanu originalu cu ilustrațiuni. —
 (Urmare.)

— Unu catalogu de pecate, dici tu? — întreba John cam spariatu de acésta descoperire neplacuta, care i anuncia, că secretul trecutului seu e deja deslărvat înaintea amicului seu.

— Da, da, si înca cât de lungu.

— Ce istoria poznasia!

— Poznasia pentru celu ce o asculta din gur'a mea, dar nu pré hazlia pentru mine, caruia i se încarcă în spate totu catalogu acela. İti poti întipui si

tu starea mea, déca İti voiu spune, că oficiantul de instrucțiune me acusá si de omoru. El a đisu, că cu mai multi complici ai mei în America . . .

John vediendu, că Barbu scie totu trecutul seu, deveni unu momentu palidu; dar apoi, îmbracându o fația suridietore, grabi a-l întrerumpe:

— Sciu istori'a asta. Am audit'o si eu povestindu-se pe cale. În adevér mare cruđime si ticaloșia!

— Curiosu inse, că jefuitorul acela pórta tecmai numele teu!

Déca John n'ar fi fost convinsu, că Barbu nici prin cugetu nu-l banuiesce, ar fi pututu sè créda acuma, că acésta întrebare erá facuta cu alusiune; inse el

Bolnav'a zacea fără simțire, la patu sîedea o femeia tinera, lângă care stetea unu husaru; John ocupà locu pe unu fotelu lângă patu, iér Orlando stetea mai departe . . .

sciea, că asiá ceva lui Barbu nici prin minte nu i-a trecut, de aceea răspuse cu sânge rece :

— Asta se esplică prin împregiurarea, că la noi în America numele meu e foarte usitat, ceea mai de multe ori mi-a facutu neplăceri. Am și cugetatu să-l schimb, că celu puțin în viitoru să nu mai fiu înfestatu.

În adevăr John eră decisu a-si schimbá numele, înse nu din motivul împarteșitu lui Barbu, ci din acela pe care noi îl scim, că adeca să scape de persecuțiunile poliției.

Barbu, carele nu cunoscea America de fel, crediú cele spuse de John, și i răspuse :

— Dumnezeu vei face, deca îți vei schimbá numele, căci ticalosul acela ti-ar pute caúsá înca multe încurcături.

— E bine, fam și schimbatu. De astadi înainte nu voi mai fi Fright, ci Right.

— Adeca mai puțin decât pânăcumă . . .

— Cu o literă. Dar atâta va ajunge, că să nu mai am nici o secatura. Asiá dara de adi înainte sîm Right, și nu Fright.

— Bine.

— Totu ce mai trebuie să facu, este să-ti ceru iertare pentru neplăcerile ce involuntaru ti-am caúsatu.

— O si ai deja.

— A fost o gresie la mijlocu. Precum aflai, tramisul acelei dame a sositu mai târziu la stațiunea poștei din Nickholm.

— Bine, că e asiá, căci la din contra se compromitea și dam'a aceea. Dar lasa, că ne vom mai întorče noi p'ăice, și atunce vom vedé și de aventur'a acésta. Eu stau la dispozițiune.

— Ba nu ne vom întorče mai multu, bine c'amu scapatu acuma, — cugetá Barbu, dar nu grai nici unu cuvântu.

E bine, precum diseramu mai sus, Barbu și John fugira și densesi dupa Rinaldo. Fiindu că acesta le spuse unde se duce, gasira și ei nu peste multu pe fidelul lor amic.

Acela se instală, dupa datina, la otelu, și i așteptă cu unu dejunu bogatu.

Întrându, Barbu i dîse, aretându spre John :

— Am onóre a ve recomandá pe dl John Right.

— Ah! dle doctoru, — răspuse Rinaldo salutându pe John, — îmi pare bine, că în fine ati sositu. Eram foarte nerabdatoru, căci o pacienta aștepta ajutorul dvóstre. Garçon, ada-ni vinu!

Servitorul eși.

— E bine, ce-i? — întrebă apoi John numai decát.

— Mai întâiu te felicitu la schimbarea numelui! Ai facutu pré întieptiesce, căci amirosiá a cam reu. Si eu calcai deja pe calea ta, acuma nu mai sîm Rinaldo, ci Orlando.

— Urlando? — întrebă Barbu suridiendu, dar ceialalti nesciindu românesce, nu întielesera glum'a lui.

— Orlando! — răspuse Rinaldo.

— Dar cum am ajunsu eu doctor? — întrebă John.

— Asiá cá si mine, căci, să sciti, si eu sîm doctor. Me întrebati că cum? Iéta voi spune-o dara pe scurtu! Sosindu aice, numai decát începui să sondezu terenul, și să aflu, că anume ce isvoru de venitu să mi aflu? Nu gasii nimica. Fiindu astfel desperatu, de odata audii, că o dómna foarte avuta, o maghiara be-

trâna, s'a bolnavitu pe drumu și zace aice, unde nu se afla nici unu medicu. Aflându, că denses'a e bogata și că în apropiare nu se afla nici unu medicu, numai decát facui de scire, că eu sîm medicu.

— Ce cutezare! — esclamara de odata John și Barbu.

— Fui chiamatu îndata la pacient'a. Întrându, facui o față cât se póte de seriósa. Ocupai locu lângă patu, pipaii pulsul, imitai pe unii medici, apoi dîsei că bóla e grava și că va fi bine să consultu cu unu colegu al meu pe care tocmai îl așteptu. E bine, colegul acela esti tu.

— Dar pentru ce m'ai înaintatu tocmai pe mine lă acelu gradu? — întrebă John.

— Pentru că, spunendu adevărul, nu cutezam să îndeplinescu singuru acestu jocu îndresnetu.

— Dar ce potu să-ti ajutu eu?

— Foarte multu. Celu puțin vei fi în stare să scrii o receta, căci ai fost doi ani și la facultatea de medicina . . .

— Înscriu, — îl înterupse John. Dar la cursuri n'am pré umblatu.

— Înse totusi scii mai multu decât mine, — dîse Rinaldo.

— Am fost odata la spitalu. Atunce mi-am decopiatu o receta.

— Buna va fi aceea acuma. O ai?

— E la mine.

— Asiá dara, la dejunu! Si apoi să mergemu la pacient'a noastră, dle colegu! Asiá facu și medicii adevérati. Antâiu comoditatea lor, apoi cautarea pacientilor.

Servitorul sosi. Aduse din vinul celu mai fiu ce aveau. Apoi cei trei colegi se pusera la mésa și dejunara boeresce.

Dupa dejunu John și Rinaldo, séu mai bine Orlando, se dusera a-si vedé pacient'a. Barbu li se cam opuse, dîcendu, că acésta e o gluma necuviintiósa, ma impertinenta; înse densesi îl asigurara, că nu va urmá nici unu pericolu, că totul este numai o pacalitura studentiesca, și că trebuie s'o faca, pentru că la din contra au să móra de fóme.

În fine, ori i conveniá lui Barbu, ori ba, densesi se dusera; iéra Barbu remase acasa sub impresiunea unei temeri continue, că însielatiunea se va descoperi și densesi vor patí rușine.

Pâna ce el se sbuciumá în temere, camaradii lui sosira la pacienta. Întrara în o odaia cam de jumetate luminata. Orlando recomandă pe „dr. Boxborn“, carele fu foarte bine primitu.

Bolnav'a zacea fără simțire, la patu sîdea o femeia tinera, lângă care stetea unu husaru; John ocupă locu pe unu fotelu lângă patu, iér Orlando stetea mai departe . . .

Bolnav'a și cele dóue persóne așteptau cu cea mai mare nerabdare totu cuvântul ce avea să pronuncie „renumitul medicu dr. Boxborn“. Iér acesta, dându-si unu aeru de omu foarte învetiatu, începú să faca diagnos'a.

În urma, dupa mai multe întrebări, se sculă și dîse :

— Starea pacientei, precum v'a dîsu și onorabilul meu colegu, în adevăr e seriósa, înse nu fără sperantia. Grația sciintiei medicale, avemu mijlóce cá sigure pentru delaturarea reului. Voiu scrie o receta, pe care o veti tramite numai decát la farmaci'a din orașul celu mai de aprópe.

(Va urmá.)

Misera plebs contribuens.

— *Dupa Petöfi.* —

Mângaiati poporul pâna înca cere,
Câci deca poporul s'a înfuriatu,
El nu se mai rôga, ci ie cu putere . . .
Precum sub Georgiu Dósa s'a mai întemplatu.

E dreptu cá pe Dósa l'ati învinsu a-l pune
Pe tronul ferbinte si a-l nimici ;
Dar spiritu-i ageru, multa stricațiune
Ve mai pôte face, de va isbucni . . .

Mai demultu poporul cerea numai pâne,
Câci cá animalul de dreptu nu sciea ;
S'a deșteptatu înse, deci se si cuvine
Fiintiei cu minte drepturi a se dá.

Dati la poporu dara drepturi si dreptate,
Câci p'acea carii subjugu unu poporu
Si-i facu violintia, Dumnedieu i bate,
Atât pe ei énsiisi, cât si pruncii lor.

Pentru ce sè fia asta tîerisîóra
Numai pentru unii privilegiati ?!
Au nu si acuma, cá odinióra,
În timpu de periclu la toti apelati ?

Nu-i destul a dice : „tîer'a e bogata“,
Pentru cá paméntul trebue muncitu ;
Si bratiile, care lucra — nici odata
Sè n'aiba folóse si nici unu meritu ?

Voi carii totu diceti : „patria-i a nóstra,
Drepturile înca-su numai pentru noi“,
Ce ati face óre ? când asupra vóstra
Si asupra tîerii aru veni nevoi ?

Dar ce 'ntrebu d'aceste ? câci îmi vine 'n minte
Eroismul vostru le „Györ“ doveditu ;
Spuneti numai când veti face monuminte
Acelor picîóre, ce-acol' au fugitu ?

Dati la poporu drepturi si egalitate,
Nu mai fiti d'acuma, nu fiti farisei !
Câci în timpuri grele, în calamitate,
Tîer'a are lipsa de toti fiii sei.

Ce e bunu si dulce în constituțiune
Si ar fi sè fia partea tuturor,
Se rezervati pentr'unu castu cu ambițiune
Si numai necasul îl dati la poporu .

Dati la poporu drepturi, pâna înca cere,
Câci deca poporul s'a înfuriatu,
El nu se mai rôga, ci ie cu putere . . .
Precum sub Georgiu Dósa s'a mai întemplatu.

E dreptu cá pe Dósa l'ati învinsu a-l pune
În tronul ferbinte si a-l nimici ;
Dar spiritu-i ageru multa stricațiune
Ve mai pôte face, de va isbucni ! . . .

S t i c l ' a

în serviciul sciintici si culturei.

Sticl'a e unu articlu atât de latitu în timpul modernu, încât abia va fi poporu în lume, carele sè nu o cunósca într'o forma séu alt'a. Sticl'a e o inventiune nepretiuvera, deca considerámu serviciul ce-l face sciintiei si culturei. Merita sticl'a a cunósce istori'a ei.

La acésta descriere m'am servitu de unele notiie din fóra beletristica „Alte und neue Welt“, cu geograff'a lui Zachariá, si cu lexiconul enciclopedicu al lui Herder.

Sticl'a nu e inventiune nóua, ea are unu trecut de mai multe milenarii, ea numai s'a perfecționatu si generalisatu în timpurile mai recente. Archeologii moderni sapându în Egiptu, între alte anticități fosile, au datu si de o tabla de pétra, care represintă unu tablou cum suflá egiptenii sticl'a cu 2000 ani nainte de Cristos. Iéra egiptenii au primitu sticl'a dela indiani, dupa cum convinu parerile tuturor învetiatilor.

Dupa o anecdota, navigatorii feniciani, voindu sè-si férba de mâncare pe tîermurele prundosu al marei, s'au servitu de table de salitru, cu care erau náile încarcate, facéndu-le vétra focului, si spre mare a lor mirare au observatu : cumca din salitru topitu de focu si amalgamisatu cu prundul siliciosu, s'a formatu o materia lucitóre.

Se pôte cumca acésta s'a întemplatu pe malul marei indice, altcum versiunea n'are valóre istorica. Dela Indiani a trecut sticl'a la Chinezi, Feniciani, Egipteni, si dela acestia la Romanii, prin cari s'a transplantatu în Europa. Pe timpul lui Iuliu Cesar se aminteste sticl'a. În Roma dâmu de „Officin'a vitraria“, (sticl'a latinesce : vitrum, ital. vetro.) fabric'a de sticla, de lînga circusul Flaminu. Împeratul Nero avea unu vasu de flori de sticla, care l'a costatu unu milionu de marce. Sticl'a avea mare pretiu. Împeratul Constantin a eliberatu de dare pe toti operarii, vitrarii, séu lucratorii dela sticlarii.

Acea sticla, fórt scumpa, fația de sticl'a nóstra ieftina, a fost fórt primitiva înca, turbure, colorata, si serviá cá obiecte de lucsu. De ferésta p. e. care nóue ni comunica bunatatea luminei în chilli, nici vorba pe atunci ! Ferestriile anticității séu erau libere vér'a iér'n'a ; séu trase cu papiru, pergamente, pâanza, osu de córne, tapete, si cógia de arbori ; strabunii nostri n'au fost de invidiatu în privint'a acést'a.

Abia mai târđioru, dupa ce si chemi'a a aretatu ceva progresu, si cu ajutoriul ei si sticl'a totu mai bine s'a desvoltatu si perfecționatu, în evul mediú, dâmu de ferestri de sticla, dar numai la bisericile catedrale mai de frunte si prin monastiri, dar si acele erau de sticla colorata turbure, deórece sticl'a curata, fâra colóre, transparenta, numai mai târđiu s'a aflatu, care se pôte multiamí zelului neobositu al Venetianilor, cari aveau în Venetia în evul mediú cele mai renumite fabrice de sticla, ba si astadi dau fabricile venetiane cea mai fina sticla de cautatóre séu oglinda.

Sticl'a adevérata, în întielesul strînsu al cuvêntului, este acea, care e curata, limpede cá ap'a cea mai curata, fâra colóre si transparenta. Pâna a ajunge sticl'a la acést'a perfecțiune, i-au trebuitu unu cursu aprópe trimilenariu.

Substanti'a sticlei este prundul siliciosu, nu nasipul meruntu, ci petrutiele rotundite, creminóse, numite prin Banatu „beutie“ lat. „glarea“ ital. „ghija“ — de unde germ. „Glas“, rom. „glaja“ — altcum petrutiele germ. „Kiesel“.

GEORGIU TRAILA.

(Va urmá.)

Calindarul septemănei.

Dumin.	9 21	G. 16 d. R. n. s. cruci. dr. Ioachim.
Luni	10 22	ss. mm. Minodora, Mitrodora, Nimfod.
Marti	11 23	c. ma Teodora, c. p. Eufros.
Mercuri	12 24	ss. st. mm. Autonom, Curnut, Teodor.
Joi	13 25	s. st. m. Corniliu, s. m. Cronid.
Vineri	14 26	Inaltărea s. cruci. s. m. Teoclit.
Samb.	15 27	s. m. m. Nicita, c. p. Filoteiu.

Pecatele conversațiunii.

— *Dupa Morellet (l'abbé.)* —

X. Spiritul de disputa.

Nu te miră, iubite cetitorule, deca si disput'a o punu în șirul defectelor conversațiunii! Ea se unesce numai cu discussiunea si nici decum cu disput'a.

Eu întielegu sub discussiune legatur'a ideilor si a argumentelor, cari tindu a unî dōne idei opuse, încât ea combate numai opiniuni în sine, abstragēndu dela personalități: ea degenerēza în disputa îndata ce calea pe cōda pe unul din disputanti.

Bine sē fīu întielesu, că sub personalitate aici nu întielegu injurie formale, cari nī le opresce bun'a cuvenintia. Disput'a în întielesul de aci, e atunci când cineva vēra în vorba cuvinte, cari spunu adversariului d. e. esti interesatu! nedreptu! nu vedī bine! nu fi prostu! etc. sēu când cineva vorbesce peste umeru si cu ōre-care dispretiu în gesturi.

Trebue sē supunemu, că unu omu care sustīne o ideia opusa la a nōstra, o apera fiindu că e convingerea lui si nu că sē ne faca ciuda sēu din altu scopu. Vreu sē abstragu înse aci dela aceia, cari o facu din interesu, aceia nu au regula, lor tōte li se iērtă, că la musca nerușinarea.

Se întēmplă adese că dispută provine din pasiuni sēu prejudecie, aceste sūnt înse casuri extraordinarie, atunci omui de nou e fluturu apucatu de vēntōse.

— Deca dta me tacesdi de interesatu, că sustīnu cutare ideia din alipire cătra o persōna, care o iubescu, eu înca îți potu responde totu asiă. Deca d. e. eu sūm militaru, si dta combati datinele militarilor d. e. că au virtutea minciunii, că „az obsitos“ carele a prinsu pe Napoleon marele; atunci aperia mea nu mi-o poti tacsă de interesu, eu înca ti-asīu sci responde, că o faci numai fiindu că nu esti militaru; că umbli sē blamedi armele fiindu că esti civilu si-mi invidiezi sabī'a, sēu fiindu că esti preotu, si că atare îmi esti contrariu neîmpacatu etc. etc.

Se vede dar că o disputa de felul acest'a nu-si mai are capetu.

Sūnt multi cari îți spunu: „tīne-ti gur'a, nu-ti bagă nasul unde nu-ti fierbe ōl'a, cum poti vorbī de poesia, deca dta nu ai facutu de când esti unu versu macaru!“ — „Ei bine de aci nu urmēza sē nu scīu judecă. Potu fi iezuitu si sē-ti vorbescu de arme. Eu nu sūm jurisconsultu, nici magistratu, pentru acea potu avē idei sântōse în dreptu“. Nici odata sē nu judecāmu pe cineva dupa vestminte sēu pozițiune socială, ci dupa acea ce spune!

O alta specia si mai necuveniciōsa de spiritu disputantu e acea, ce o observāmu în multi, că urmarescu cu atenziune deosebita acea ce vorbīmu si cauța în ruptul capului ceva de ce sē se pōta acatiă, sē pōta

dispută; nu e vorba de acea că umbra dupa adeveru, ci vrē numai sē se arete vitēzu. Pe unu astfel de omu îl putemu asemenă cu unu zavodu ce stă sub pōrta pândindu dupa trecatori dōra i pōte apucă; conversațiunea acestuia se preface în o hāraitura cu cei ce vorbescu cu dēnsul. Ce e acest'a pentru conversațiune, nu este cuvēntu românescu că sē putemu defini.

XI. Conversațiunea particularia substituita în locul celei generale.

Voiu sē atingu aci unul din cele mai mari pecate cari vatema conversațiunea si care face sē-si pierda tōta frumsetī'a si preçiuil; datin'a de a stabili conversațiuni diferite si particulari în mijlocul societății, unde amu putē avē un'a generală, mai instructivă si mai amusantă pentru întregă societatea.

Conversațiunea are sē fīa generală, si toti cei de față au sē contribue că actori sēu că ascultatori.

Îmi vine a crede, că cei vechi au întielesu si practicatu mai bine conversațiunea decât noi. Ideia conversațiunii, care dă form'a convorbirilor, o vedemu fōrte desu în scriitorii vechi că Socrate, Plato, Eschinu, Cicero, Plutarchu, Lucianu etc.; ei ne presintă conversațiunea timpului lor, între persōne, cari le aduc pe scena si cari tōte participa la vorba.

Pe când combatu conversațiunea particularia, presupunu o societate marginită la 10—12 persōne culte si cu spiritu. Căci deca societatea e mai mare si mai puțin concentrată, nu vom putē blamă pe celu ce afla unu mijlocu de a se scapă de urțu, alipindu-se de o persōna, cu care conversēza.

În cazul de sus înse societatea pierde multu lăsându sē se înradecineze conversațiuni particularie.

Astfel conversațiunea generală deșteptāndu si sustīnēndu atenziunea tuturoră, ea primesce dela fia-care o contribuțiune în folosul si placerea comună. Ea încuragēza si face mai productivu pe celu ce dă impulsul. Adese celu ce vorbesce are numai o ideia ne-completă, care el nu si-o defasțurase, unu principiu din care el nu trasese tōte urmārile. Adusa pe tapetu înse se completēza, fia-care contribue cunoscintiele sale particulari; si astfel o ideia sēca la începutu, acum devine avută.

Conversațiunea e o specia de întreprindere comercială, în care capitalul particulariu e micu, împreunatu înse cu a colegilor, devine mare prin câștigul seu.

Conversațiunea particulară e o nedreptate făcută societății, acela ce dă ans'a, rapesce societății atâte isvōre de plăceri si instrucțiune. Acest'a nu va fi pré severu deca vom consideră că fia-care se nisuesce sē atraga în conversațiunea sa particulară, pe celu mai aptu si mai placutu din societate.

Conversațiunea generală are dulcēti'a, ce ni-o aduce variațiunea; fia-care scie sē spuna, ceva nou si interesantu pentru ceialalti.

În conversațiunea generală, celu ce vorbesce e animatu de ascultatori si sustīnutu între marginele frumosului, ceea ce în acelasi timpu îl face sē puna mai multa atenziune în acea ce spune, îl îndēmna la unu stilu corectu, si la ordine în idei.

Conversațiunea particulară e si vatematōre, căci arēta unu dispreçiu pentru întregă societatea si unu neînteresu față de cei ce vorbescu, ea e o revoluțiune asiă dicēndu în societate.

Concluziunea.

Indicāndu pecatele mai de frunte ale conversațiunii, credu că nu am sē dicu nimicu: Nici de acei

observatori reuvoitori, a căror tacere e unu spionagiū;

Nici de acei ascultatori desaprobatori, cari pentru a nu-si dá consimțimentul lor, refusa aprobațiunea cea mai meritata;

Nici de acei ómeni vani, cari nu contradicu, căci ei nu suferu a li se contradice si a căror paciētia nu e decăt o îngâmfare fricósa;

Nici de acele spirite marginite, a căror întieplețiune consta în nulitatea lor, si cari neavēdu nici o opiniune tacu, cá sē apara mari filosofi;

Nici de acei ómeni în fine, a căror caracteru e o indiferētia completa la totu ce e bunu si adeveratu si cari considera de o nebunía ori ce ideia mare si ori ce simțimentu profundu.

Voiu fini cu vorbele lui Swift, din a cărui tractate geniali, mi-am luat sugetul:

„Vedemu, dice el, prin acestu micu numeru de observațiuni, cât de usioru ne putemu câștigá o conversațiune placuta, care pentru noi e cea mai mare, cea mai durabila si cea mai inocenta placere a vietiei.

„Numai negligându placerile conversațiunii, putemu aduce în societate petreceri frivole, jocuri de cărți si alte de aceste. De aici corupțiunea celor dóue secse, si pierderea ideei sublime de amoru adeveratu, de generositate, onóre, pe cari adi le batjocorimu cá pe niște afectațiuni si simțiminte putfnu naturale.“

Damele sânt de comunu inim'a conversațiunii, dela ele atērna societatea în genere; ele sânt profesorii în acēst'a șcóla a omenimei, de focularul de gingașia, morala si simțiminte nobile déca ele nu-si vor uitá nici odata, cá în o societate emulațiunea nu are locu, ci contribuțiunea, déca își vor cunósee bine misiunea si-si vor jucá perfectu rolul, atunci societatea omenéscá va ajunge la idealul seu.

Sē ne ferimu dara de aceste pecate cá de unu focu ce amenintia a reduce în cenusia totu scopul omenimei pe pamēntu! . . .

IOANU S. PAULU.

P u n c t u.

Domnisiór'a Leonie Z. o cāntaretia de a trei'a categoria din Paris adeunadi a cinatu cu amicul ei, baronul L. În firul conversațiunii veni vorb'a si despre Voltaire.

— Cine e acesta? — întrebá dam'a cu nai-vitate.

— Ce fel, nu cunosci pe Voltaire?

— Nu.

— Dar pe Raçine, Corneille si Rousseau?

— Eh! Alfons, — díse Leonie superata, — tu me credi fórtē rea, presupunēdu cá eu deja am avutu cunoscutia cu asiá multi domni.

*

— Ce se jóca adi în teatru?

— O piesa nóua. Titlul ei este: „Cum nu trebuie sē fia femeile!

— Ah! o cunosecu.

— Nu e cu putintia. Ti-am spus, cá astadi se jóca pentru prim'a-óra.

— Dar eu sîm a dóu'a óra însuratu.

*

Presiedintele cátra acusatul: Esti condamnatu la închisóre de trei ani. Apelezi?

Jocatorul falsu (scotfn lu o partia de cărți:) Dle presiedinte! Duplu séu nimica.

*

Unu plugaru se duse la unu orasiu si vedēdu acolo inscripțiunea: „Farmaçia elefantu“, esclamá:

— Ce lúcsu! La noi în satu nici ómenii n'au farmaçia, iér aice si elefantul are!

Cronic'a lúmei.

Legi nóue. Deputatul Stefan Teleszky, însarcinatu de ministrul de justitia, a compusu proiectul de lege relativu la întroducerea codicelui penalu si la dispozițiunile transitorie la întroducerea aceluia. Asemene si Carol Csemegi, presiedinte de senatu la curtea suprema, a finitu proiectul de lege relativu la procedur'a penala. Ambele se vor desbate în sesiunea mai de aprópe a dietei.

Banc'a filiala din Arad a bancei austro-ungare se va deschide la începutul anului viitoru. Direcțiunea financiála de acolo va sistá activitatea sa în 13 decembrie an. c.

Arderea Chieului. Nihilistii din Russia ierasi au arangiatu o iluminatiune demonica. Ei aprinsera orasiul Chiev. Înședar au fost tóte încercările de a se stinge focul, focul a duratu pâna 'n alta și deminētia. Pagub'a e enorma!

Din Varsiovia se scrie, cá acolo n'a fost asiá mare entusiasmu cu ocasiunea sosirii tiarului, precum anuniara telegramele oficiale. Tóta primirea a fost numai la comand'a poliției, care a umplutu tóte locurile. La gara tiarul n'a vorbitu cu nimene, si la plecare a facutu numai cu capul. Pâna la Petersburg a fost postata o catena de poliștisti.

La Belgrad se facu mari pregatiri pentru primirea principilor Bulgariei si al Muntenegrului, cari vor face de odata visita în capitala sērbéscá. Se scrie, cá principii peninsulei balcanice se vor întruni de acumá înainte în fia-care anu, si cá la aceste conveniri vor chiamá si pe príncipele Carol.

Abdicarea lui Aleco pasia, care a fost silita de sultanul, nu s'a primitu de cátra puterile mari. Ele dícu, cá sânt si alte mijlóce prin cari se póte esecutá în acea provincia hotaririle tratatului din Berlin.

Scirile din Afghanistan sânt fórtē nefavorabile pentru Engliter'a. Rescóp'a ia dimensiuni totu mai mari, deci englesii trebuie sē se pregatēscá la unu resboiu nou. Trupele englese cari mergu spre strímtoarea Khyber sânt conduse de cátra generalul Bright.

Biserica si șcóla.

La mitropolia din Bucuresei s'a serbatu în 12 sept. st. n. cu mare pompa aniversari'a dílei în care trupele române au ocupatu redut'a Grivitia. Ceremonia s'a oficialiatu de cátra énsusi mitropolitul primatu.

Normalistii din Berlad au sositu din Dobrogea acasa. În nóu'a provincia româna dēnsii au fost pretotindene fórtē bine primiti, primarfile si publicul li-a oferitu diferite daruri. Ei au datu si acolo concerturi, cāntādu si declamādu felurite piese naționale. Au facutu si o preumblare pe Marea-négra pe unu vasu cu vaporu sér'a la luna, participādu si altii la acēsta excursiune, si a nume music'a roșiorilor, mulțime domni si domnisióre, elit'a coloniei din Costantia si mai multi oficieri.

Catolicii din România. Diuariul „Bukuresti Hiradó“ se plānge, cá de si episcopii Paoli si Strossmayer capeta subvențiuni considerabile dela „Szent László társulat“ din Budapesta, pentru cá sē provéda bisericile unguresci din România si Serbia cu preoti magiari, nu întrebuintieza banii spre scopul acesta. Astfel, díce numitul diuaru, cele diece mii de catolici

din Bucuresci au numai unu preotu, ier la Ploesti, Pitesti si Turnu-Severin sunt aplicati preoti italieni, ier la Craiova unul din Breslau. Astfel apoi nici vorba nu poțe fi de predicatiuni unguresci.

Diei încvartirati. La 1874 chinezii au reocupatu provinci'a mohamedana Yii, care a mai fost odata a lor. De atunce chinezii întrebuinteaza tôte mijlocele spre a converti de nou la religiunea lor poporaciunea devenita mohamedana. Spre acestu scopu guvernul a comandatu cinci mii de diei, pe cari apoi i-a împartitu prin orasiu. Fia-care proprietaru de casa e datoru sê le sacrifice temăia si din când în când trebue sê le faca si vestminte. Paz'a asupra dieilor o pörta poliți'a. Dêca vr'unu mahomedan trece la religiunea chineză, se scutesce de dare si primesc decoratiune.

Unu botezu întârdiatu. O muiere din Seghedin a nascutu la 1863 unu baiatu, dar din caus'a anului slabu negasindu-i nanasiu, acela a remasu nebotezatu. Baiatul într'aceste a crescutu, si parintii uitara, că acela nu este botezatu. Într'aceste tatal lui muri; mam'a, avêndu trebuintia de cartea de botezu a pruncului, se duse la preotul s'o cêra, dar firesce în matricula nu se gasi. Atunce isi aduse aminte femeia, că pruncul înca nu este botezatu. Asiã dara pruncul se va botezã acuma. Dar dela actul botezului va lipsi o persón'a îndatinata — mósia.

Convertirea evreilor înainteza fôrte încetu. La Berlin de 56 ani lucrêza o societate creștina de misiune, si spesesce pe anu câte 20,000 marce, dar pân'acuma n'a reesitu sê convertesca mai multi decât 23 evrei. Conform raportului societății acum sunt în lume cam 6—7 milioane de evrei, si anume 5 milioane în Europa, din cari se afla dōue milioane si jumetate în Russia si Galiți'a, jumetate de milionu în Germani'a si Ungaria, jumetate de milionu în Români'a etc. În Africa sunt 80 de mii, în Asi'a 200 de mii, în America aprōpe la unu milionu si jumetate.

Ce e nou ?

Sciri personale. Maresialul Mac-Mahon deja a plecatu din Trencin-Teplitz, si în societatea principelui de Castries, a mersu la Eichenhorn la cumnatul seu principele Ypsilanti, de acolo maresialul va merge la moși'a Hrottowitz a principesei de Castries. — **Principele Nichita** al Muntenegrului a parasitu Viena si s'a rentorsu la resiedinti'a sa din Cetinje.

Maj. Sa regele la 14 l. c. a plecatu la Eisenerz unde s'a facutu o vênătoare mare. În societatea Maj. Sale se aflã moștenitorul de tron, regele sasescu, marele duce de Toscana, contele Andrassy si contele Wr̄bna.

Moștenitorul de tron Rudolf, sosindu din Praga la Schönbrunn, fu întimpinatu de suprindere fôrte placuta. Anume, întrându în odaia sa, acolo gasi unu nou portretu al mamei sale, pe care de multu l'a cerutu totu înședar, căci regin'a nici odata n'a voit sê siêda înaintea unui pictoru; nu de multu înse i-a facutu si acêsta bucuria. Portretul e fôrte bunu, si moștenitorul de tron il va duce la Praga.

Regin'a Margareta a Italiei pretece în Veneti'a, înse numai incognito. Cu tôte aceste se facu în onōrea ei multe solenități. Astfel într'un'a din zile s'a arangiatu o preumblare cu luntricele. Canal grande deja de deminētia a îmbracatu o colōre serbatorēsca. Din tôte ferestile atêrnau covōre pistritie. Emulatorii defilara înaintea reginei, care se aflã în balconul edificiului statului. Erau 5 gondole cu 10 gondolieri. Apoi începù emulatiunea, pe care publicul o petrecù cu des-

tula amaraciune. Solenitatea se încheiã la 6 si 1/2, si atunce se putura vede sute si sute de gondole, cari lunecau în tôte părțile. În onōrea reginei piati'a St. Marcu fu iluminatu cu focu bengalicu, care oferi o vedere feica.

Pruncii moștenitorului de tron al Germaniei, precum scriu diuarele, sunt toti bolnaviciosi si scrofulosi că mam'a lor. Când la curtea prusêsca mai ântâiu veni vorb'a de planul, că atleticul si vigurosul moștenitoru de tron se ieie de soția pe mic'a si gras'a principesa englesa, Bismarek a facutu urmatōrea observatiune: „Principes'a numai ar stricã soiul robustu al Hohenzollernilor!” Cât de negalantu a fost Bismarek, chiar atât de fidel s'a realizatu asertiunea lui, de ôra-ce pruncii moștenitorului de tron toti patimescu de numit'a bōla.

Dōmn'a României în străinătate. Cele din urma noutăti arêta, că starea sanetății Altetiei Sale Regale este fôrte satisfacătore; Altetia S. R. a începutu cur'a la băile de mare dela Scheveningen, unde va rămânê pâna la 12/24 septemyre viitoru. În cursul septemănei trecute A. S. R. Dōmn'a a facutu o visita Majestății Sale reginei Olandei, la castelul dela Loo lângă Haga, unde a fost primita de cătra Maj. Lor regele si regin'a în modul celu mai cordialu.

Dela Sinaia. Septemân'a trecuta, dl colonel Catargiu, tramisu din partea A. S. principele Milan al Serbiei, a mersu la Sinaia cu misiunea speciala de a remite A. S. R. Domnitorului o scrisōre din partea suveranului seu, dimpreuna cu medali'a pentru bravura militara si aceea a independintiei sêrbe, rugându pe Alteti'a Sa Regala a le purtã în semnu si spre amintirea resboiului la care au participatu ambele tieri pentru independintia lor. Cu acêsta ocaziune, dl colonelul Catargiu a remisu Altetiei Sale Regale si o medali'a de bravura militara spre a decorã drapelul regimentului VI de linia, al carui siefu onorificu este A. S. principele Milan; acêsta spre amintirea luptelor prin care s'a distinsu acestu regimentu în resboiul independintiei.

Arhiducele Rajner rentorcêndu-se în caletori'a sa de inspețiune pe calea ferata dela Hadikfalva la Cernauti, n'a pututu sê iêsa din vagonu, căci conductorul la care se aflã cheia cupeului, a remasu la Hadikfalva, si alta cheia corespundētōre nu erã îndemâna. Oficiantii erau în cea mai mare perplexitate, pâna ce în fine se aduse unu maestru, care deschise usi'a, si liberã pe arhiducele din prinsōrea-i involuntara.

A voit sê vorbêsca cu moștenitorul de tron. Fetit'a de patru ani a unui fotografu din Praga mai de multe ori si-a esprimatu dorintia naiva d'a vorbi odata cu moștenitorul de tron Rudolf. La unu concertu datu de curênd în Praga, si la care asistã si moștenitorul de tron, fetit'a se furisiã în apropierea lui, ceea ce produse uimire generala. Moștenitorul de tron surise, si vorbi cu fetit'a, care apoi se departã fôrte multiamita, si producêndu ilaritate generala.

Ex-imperatês'a Eugenia va peregrinã la Loreto si va depune mai multe obiecte precioșe, remase dela fiul seu, în Santa Cassa. Pap'a aflându acêst'a, a chiamat'o sê petrêca câteva zile si la Roma, ceea ce dēns'a a si primitu.

Palatul din Iasi, în care a fost resiedinti'a Domnilor Moldovei Grigore Ghica si Alesandru Ioan I, înainte de stramutarea sa în Bucuresci, se va restaurã astfel în cât sê servesca de resiedinti'a domnêsca, în a dōu'a capitala a României. Dl ministru de interne a însarcinat pe dl prefectu de Iasi, că în întielegere cu dl primaru localu si cu architecti si alte persōne de

bunu gustu, sè chibzuiésca a se întocmi cât mai urgentu unu devisu pentru restaurarea acelu palatu, cu toate dependintiele sale. („Rom.“)

Emigrări din Banatu. Amu scrisu, că locuitorii mai multor comune române din Banatu voiescu sè emigreze. „Temesv. Ztg“ ni spune, că acele mișcări de emigrare se facu mai ales în acele comune unde românii sîedu dimpreuna cu nemti. Stările materiale nefavoritóre, si caus'a că între nemti nu potu sè traiésca, i siliescu sè emigreze în Dobrogea. Astfel, dupa numitul diuaru, toti locuitorii din St. Nicolau Român, dimpreuna cu preotul si învetiatorul, stau gata a-si parasi vetrele strabune.

Crescătórea. La o familia de frunte din Croația postul de crescătóre a devenitu vacantu; si fiindu că domnișó'r'a erá numai de 16 ani, mam'a a crediutu de datori'a sa a îngrigi de alta crescătóre. S'a si presintatu alt'a, o fetișcana nalta si palida, cu care contractul s'a si încheiatu si care a si întratu în serviciu. Ea se aflá fórte bine la casa, căci în scurtu timpu reeși a-si câștigá încrederea si simpatia domnișó'rei. Tóta diu'a erau la olalta, petrecându-si cu cetitul, la pianu, în preumblare séu calarindu dimpreuna. Într'una din zile se ivi în casa unu petítóru; domnișó'r'a, de si fára voia, se maritá, si duse cu sine si pe crescătórea. La unu anu barbatul începú de a se recí si a face curte crescătórei. Odata înse, când dupa absintia de mai multe zile, el se rentórse acasa, nu mai gasi acolo pe nevést'a sa. Acésta fugi cu crescătórea, care erá — barbatu si amantul din fetia al cocónei. Istori'a e cu atât mai interesanta, căci în adevér s'a întemplatú.

O pilaritía din Paris a avutu mare norocu. A câștigatu premiul celu mai mare la o loteria. Suprinderea ei fu atât de placuta, încât sub impresiunea aceleia a asurditu. Barbatul, în urmarea bucuriei duple, si-a perdutu mintile.

Unu recrutu — femeiescu. Într'una din zilele trecute fic'a unei familie din Timisióra primí citațiu-neá sè se înfașisizez înaintea comisunií asentátóre. Fét'a se si înfașisá, si produse mare suprindere. Acolo apoi se constata, că în locu de Aloisiu, din gresiéla s'a scrisu Aloisia.

Femei din haremu fugare. Locuitorii orasiului Neapole zilele trecute au fost martori unui spectacolu fórte interesantu. Diece favorite ale ex-regelui din Egiptu, cari se urira de placerile haremului lui Ismail pasia, aflându că în Europa sclavagiul este stersu si că sclavul îndata-ce calca pe acestu paméntu, devine liberu, au voitú sè fuga. Spre acestu scopu ele întrebuintiara ocașiunea când odata se scaldara în mare. Dar eunuchii le prinsera, si astfel neapolitanii numai scurtu timpu se putura delectá în vederea, cum înnotau diece femei frumóse în mare.

Unu satu afurisitu. Diuariul „Dz. Polski“ publica urmatórea istorióra interesanta: Locuitorii micului satu din Transilvani'a Csik-Sz.-Domokos, traiescu dela 1579, adeca de 280 ani, sub afurisenia papala. Anume pap'a Clementin VIII a pedepsitu satul acela cu afurisenia grea, din caus'a că în hotarul lui s'a ucisu cardinalul Báthory. În urmarea afurisirii papale locuitorii acestui satu au fost persecutati în tóte partile. Ajunsi la sapa de lemnu prin fóme si miseria, o parte din ei s'a mutatú de acolo; înse ori unde se mutau, întimpinau aceasi ura. La 1607 satul ne-cașitu se adressá cátra pap'a cu cererea sè sisteze acésta pedépsa grea, si în urmarea acesteia curi'a, dreptu canonu, i-a împusu postu de o suta de ani, cu condițiu-neá, că déca unu singuru omu nu va tîne postul, iertarea își va perde valórea. Satul n'a primitu

condițiu-neá acést'a, si greutatea pecatelor parintilor si acuma il apésa, dar acuma o pórtá mai usioru decát în secolii trecuti.

Bagati de séma, dlor redactori! Dilele trecuta o féta frumósa de 19 ani a saritu în lacul dela Charlottenburg si s'a înneccatu într'énsul. Ea a lasatu dupa sine o epistola în care deslucese caus'a sinuciderii sale. Ea adeca a scrisu unu romanu si l'a tramisu diuarului „Gartenlaube“; înse redacțiunea i-a înnapoiatu manuscrriptul cu observațiunea, că nu se póte publicá. Jun'a féta cam fantasta într'atáta se întristá, încât — precum spuseramu — se sinucise.

În locu de ordinu — tabachiera. Directorul generalu al calei ferate „Alföld-Fiume“, Albert Wohl, a desvoltatu asiá mare activitate cu ocașiunea espedițiunii din Bosnia, încât subalternii lui crediura cu siguritate, că dénsul va primí unu ordinu. Ei facura dar o colecta, si cumperara o tabachiera, spre a o predá, din partea lor, când va primí ordinul. Înse el nu primí. Asiá dara remase numai cu — tabachier'a.

Fómetea în India, dupa scirile mai nóue din Kasmir, s'a mai micșóratu, dar totusi va mai durá vr'o dóue luni, căci apele au inundatu semenaturele de orezu si cele de gráu. În districtul Bombay statul a datu ocupațiune la 61,000 de ómeni. Prospectele de recolta de indigo în Bengalia-de-jos sînt fórte slabe. Ploile multe au facutu multu reu theei si din caus'a acésta recolt'a va fi rea.

O brósca tîestósa de dóue sute de ani. Se scéie, că bróscele tîestóse traiescu unu timpu fórte îndelungatu, si că unele traiescu si dóue sute de ani. Unu astfel de casu s'a ivitu de curénd în Florida, unde unu omu a prinsu o brósca tîestósa, pe al carei tîestu a cetitu, că la 1700 a mai prins'o unu Hernando Gomez. Noul ei proprietaru, a aretat'o amicilor sei, apoi i-a redatu libertatea, dupa ce mai ántáiu i-a gravatu pe tîestu anul 1879.

Unu sierpe curiosu. Scen'a s'a petrecutu la bai'a sasésca Elster. Din o odaia, în care o dama facea baia de molu, de odata se audí unu tîpetu, dupa care clopotielul fu trasu fórte agítatu. Dóue servitóre întrara numai decát în acea odaia. Acolo stetea o femeia plina de molu si tremuránda, care aretá spre basenu, dicéndu: „Unu sierpe! Unu sierpe!“ Un'a din ele își bagá mân'a curagiósu în molu, si scóse — unu *tiopfu*.

Luptele cu taurii, cari pân'acuma erau în moda numai în Spania, au începutu si la Arles în Francia. Dar deja la prim'a lupta s'a întemplatú o mare nenocire, primul matadoru fu ranitu asiá de greu de unu tauru, în cât a trei'a di muri. Este unu ce caracteristicu pentru civilizațiunea moderna, cum acésta datina barbara a trecutú si în Francia culta!

Esposițiune universalá la Berlin. Se anuncia, că la Berlin s'ar fi decisu pozitivu, cá la 1885 sè se tîna acolo o esposițiune universalá. Împeratul Vilelmú si moștenitorul de tronú se intereséza multu de ideí'a acést'a.

Mórte prin albine. La Auxerres în Francia unu plugaru lucrándu la câmpu, de odata a datu de unu roiú de albine, care s'a asiediatu pe el, înghimpándu-l grozavu. Nenoroicitu omu a fugitu la ríu, dar târđiu, căci a dóu'a di muri în spítalu.

Unu procesu fórte picantu are sè se judece în curénd la Londra. O dama de nalta posițiune, al carei portretu se afla în tóte esposițiunile cá unu modelu de frumsetia, este acúsata de cátra soçiul ei pentru infidelitate. Ea ar fi avutu relațiune cu mai multi barbati, între cari unu apartíne familiei regesci.

Unu daru frumosu. Fuad bey, care a adusu noului Chediviu firmanul de investitura, a primitu, afara de diferite obiecte prețioase, si urmatorele daruri în bani : Dela Chediviu 250,000 franci, dela soția lui 500,000 fr., dela mum'a lui 250,000 fr. si dela guvernul egiptianu 100,000 fr., adeca în totalu 1 milionu o suta mii franci pentru preumblarea ce a facutu dela Constantinopolu la Cairo si înapoi.

Pelerinagiul la Mecca. Pelerinii la Mecca au începutu a se pune pe drumu din tóte tierile Islamului. Se scie, că pelerinagiul la orasiele sante a Hedjazului este dela Mahomet, adica de 13 secole, unu actu obligatoru pentru ori ce bunu musulmanu. Îndata dupa serbatorile Ramadanului, pelerinii din Maroc, Algeria, Tunis, Sahara, se ducu de se aduna la Cair, pe când cei din Asia se întâlnescu la Damasc. Din acestu orasiu, resiedintia emirului El Hadji, séu capul caravanei sacre, marea colóna dela Constantinopol se îndrepta spre Mecca prin deserturile Arabiei Petróse. „Surreh Emini“, însarcinatu de a însotí cadourile Sultanului, o conduce. Numerul anualu a pelerinilor séu Hagii, este mai mare de 100 mii, căci, dupa credinciosi, numerul Hagiiilor nu póte fi inferioru de 70 mii, acesta fiindu numerul decisu în decretule cerului, si déca ar fi mai micu, ángerii l'aru supliní în modu invisibilu si miraculosu.

O eschrochería ingenioasa. Unu negustoru din Tecuciu, fiindu trasu la Hanul Rosiu din acestu orasiu, se pomenesce cu unu necunoscutu, care i spune în secretu, că are mai multe pietre de diamantu de vëndiare si pentru că sânt de furatu i le da fórte eftine. Negustorul ia o piétra si se duce cu dñs'a la unu giuvaergiu, spre a o pretui: giuvaergiu i spune ca ori când póte luá pe ea optu napoleoni. Se întorce ia hanu si cumperá vr'o 10 pietre câte doi napoleoni una. Necunoscutul, dupa ce a luat banii, s'a facutu nevediu; iér negustorul, veselu că a cadu norocul peste el, se duce iute la giuvaergiu cá sè-i vëndia pietrele cu optu napoleoni una, dupa cum vorbise cu unu ceasu înainte; dar care i fu mirarea când giuvaergiu i spuse ca tóte pietrele ce are nu facu nici diece bani?! Pungasiul i dedese unu diamantu de proba; iér, la numeratóre celor 10 pietre, i-a datu numai pietre false. Poliția urmaresce pe pungasiu.

Reclama de casatoriá. Iéta o curioasa reclama de casatoriá ce o gasimu într'unu diaru berlinezu: „O tinera persóna, de o familia nobila din cele mai considerate frumósa cá Elena, casnica cá Penelopa, económa cá electór'a Maria de Brandenburg, spirituala cá dn'a de Staël, cântarétia cá Jenny Lind, „privighitóre suedeza“, dantiuitóre cá la Cerillo, pianista cá Clara Schumann, violonista cá Teresita Milanollo, harpsita cá la Bertrand, sculptóre cá principesa Maria de Orleans, austera cá Lucreția, caritabila cá st'a Elisabeta de Ungaria, devotata cá miss Nighingale, dispunendu de o avere mare, cautá în lipsa de cunoscintie barbatesci unu barbatu, pe calea usitata a diarului. A se adresa la diaru.

Sciri scurte. În comitatul Bihariei de unu timpu încóce ierasi s'au sporitu talharii, cari periclitéza din ce în ce mai multu siguritatea publica. — **O betrána din Posionu,** Teresia Ricker, la 26 l. tr. a serbatu aniversari'a sa de o suta de ani; ea se afla fórte bine si e deplinu sánetósa. — **Tiganii din Ungaria-de-sus** au tíututu în septemán'a trecuta congressu, la Kisfalú lângá Casiovia; dar înca nu se scie ce au

hotarítu. — „**Kikeriki**“ decoratu. O. F. Berg, redactorul diarului umoristicu „Kikeriki“ din Viena, redactatu în spiritu dinasticu, a fost decoratu cu ordinul Francisc Iosif pentru meritele sale cá autoru de scena. — **Blondin,** renumitul saltimbancu, tine producțiuni la Viena în „rotund'a“ fóstei esposițiuni universale si admiratu de unu publicu mare. — **Procesele de despartire** se înmultiescu în toti anii; la curtea suprema în septemán'a trecuta s'au referatu 15 procese de aceste.

Ghicitura de siacu de Dim. Prunesiu.

tia	ce	doru,	ta-	pe-	ran-	ci	e
o	simti	când	spe-	Unu	ri-	re	tia
ia	a-	la-	vin-	e	cu-	se	es-
nu	su-	su.	tra-	co-	ge	în	si
vi	te-	în-	i-	prin-	Is-	re	poti
ve-	când	ti.	Ni-	caru	au	se	su-
Scân-	e	prinsu	re,	stin-	ma-	ma-	ca
Si	ni-	ge	ra	a-	de	fletu	A-

Se póte deslegá dupa saritul calului.

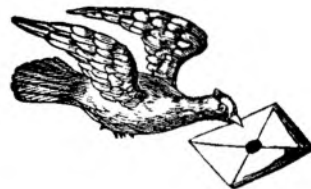
Terminul de deslegare e 2 octomvre. Cá totu de-una, si de asta-data se va sorti o carte.

Deslegarea ghiciturei matematice diu nr. 63: „Au fost 36 de ómeni, căci: $36 + 36 + 18 + 9 + 1 = 100$ “.

Bine au deslegat'o dómnele si domniórele: Rosa Bozanciu n. Bojinca, Emilia Onciu n. Ciavoschi, Emilia Popu n. Marcusiu, Sofia Peovicu, Fira Serafin n. Popu, Ecaterina si Ana Bochisiu, Aurelia Popescu, Anastasia Bistrianu n. Barbu, Amalia Crisaiu, Maria Popu, Aurelia Rosiescu, Nina Ardeleanu, Eufrosina Popovicu, Irina Cosariu, Minodora Sofronescu, si dnii: Aureliu Draganu, Eug. Dredeanu, Pompeiu Cornea, Simeon Rotaru, I. B. Hodosiu, G. Pontescu, Mihaiu Marcuti, si Simeon Bojor.

Premiul P'a cástigatu dsiór'a Aurelia Popescu în Vadedeni.

Post'a Redacțiunii.

Clusiu. Déca s'a publicatu deja unde-va, nu íutielegemu pentru ce ai trais'o si nóue?

Blasiu. Fára de a o vedé, nu-ti putemu dá nici unu respunsu.

Dnei A. C. in G. A sositu. Multiamita! Cât mai curénd vom satisfice dorint'a dv.

Dnei M. P. in O. Si noi sântemu de parereá dv. Cele áseptate vor aparé nu peste multu.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru: IOSIFU VULCANU.

Cu tiparintu lui Alesandru Kocsi in Eudapest'a. 1879. Boulevard-Museu nr. 7 O.